

Tisztelt tanárok, szülők, vendégek, és kedves ballagó diákok!

A mai nap minden, aminek azt gondoltuk, s talán annál is különlegesebb egy picit. Az évek során olyan távolinak tűnt ez a pillanat, idén pedig már túl közelinek. De szinte észrevétlenül érkezünk el ehhez a mérföldkőhöz. Itt állva a szemünk előtt peregnek le a Csikyben megélt emlékeink, illetve minden, ami ehhez az alkalomhoz vezetett minket.

Sosem fogjuk elfelejteni, hogy mennyi mindent tett értünk a környezetünk, hogy elfogadóak voltak velünk szemben, hogy szeretve és értékesnek éreztük magunkat, hogy megtanítottak minket az újratervezés különleges képességére. Köszönjük tanárainknak és osztályfőnökeinknek az értünk való fáradozást, a biztató szavakat, a hasznos tanácsokat és a négy éven át tartó támogatást, hogy képesek legyünk azzá válni, akik most vagyunk. Köszönjük szüleinknek, hogy mindvégig mellettünk álltak, hogy segítettek kitartónak maradni, hogy ösztönöztek minket, de legfőképpen azt, hogy a legnagyobb zűrzavarban sem hagytak minket magunkra.

Egy diák élete egyszerre káosz a rendben és rend a káoszban. Talán végzősként lehet ezt a leginkább érezni, hiszen ekkor a lelkünkben is minden kiegyensúlyozatlan. Egyszerre vagyunk boldogok és szomorúak, egyszerre vágyunk az újra és hiányoljuk a régit, egyszerre mennénk és maradnánk, és ugyanannyira vártuk a ballagásunkat, mint amennyire szerettünk volna licisták maradni. Az időt viszont nem voltunk képesek megállítani egy pillanatra sem, így itt állunk. A ballagásunkon. Egy egyszerű májusi nap válik különlegessé számunkra ezzel az alkalommal, a vég és kezdet egyaránt. De különleges, mert a miénk. Közhely? Annak tűnik, de számunkra valahogy mégsem az.

Iskolai éveink legutolsó mozzanata a mai, ez pedig nehézzé teszi, hogy mit és hogyan és miért mondjunk. Hiszen számunkra talán a legsemmitmondóbb pillanatok is olyan emlékekké válnak, amikre évekkel később is mosolyogva fogunk visszaemlékezni. Legyenek azok szép, közhelyes, szomorú, különleges, boldog vagy akármilyen pillanatok. Mert a mieink.

Az itt eltöltött négy év során közösséggé kovácsolódtunk, kiismertük egymást, szoros barátságokat kötöttünk, konfliktusba keveredtünk, kibékültünk, együtt sírtunk, együtt neveltünk, közösen álltunk szemben a minket próbáló akadályokkal, együtt éltük át a líceum élményeit. Ezek az élmények magukba foglalják a rengeteg éjszakázást, a kávé iránti szeretet kialakulását, az első közös bulit, a dolgozatok előtti pánikot, a közös tanulásokat, a gólyabált, a szalagavatót, a közös születésnapokat, a szünetek káoszát, az ellógott órákat, a késős reggeleket és mindent, ami számunkra azt jelenti, líceum. Megtapasztaltunk rengeteg első dolgot együtt, de az utolsókat is.

Először önmagukat nem ismerő kilencedikesekként léptük át az iskola kapuját, majd gondtalan tizedikesek, tanácstalan tizenegyedikesek és végül a világban helyüket kereső tizenkettedikesekké váltunk. Mi azonban mindig számíthattunk egymásra, együtt estünk kétségbe és együtt vészeltük át a nehéz helyzeteket. Az utolsó sorát dolgozatok, házi olvasmányok leadási határideje nyitotta meg, de ezt felváltotta az utolsó közös iskolai nap, az utolsó közös szünet, az utolsó közös káosz, az utolsó közös élmény. Ez pedig a mai napunk.

Olyan élménydús évek lezárása a ballagás egy tizenkettedikes diák számára, hogy szinte elvész a szavak sokaságában, hiszen ugyanannyira szeretnénk megosztani mindent valakivel, mint amennyire meg szeretnénk tartani ezeket az élményeket magunknak, hogy csak a mieink legyenek. Mindennel kapcsolatban kettős érzelmek jelennek meg szívünkben. Túl sok és túl kevés dolgot érzünk egyszerre, ezeket pedig talán ki sem lehet mondani, mert kimondhatatlanok, mert szinte a közhelyes szavaknál is nagyobbak, mert szinte megfogalmazhatatlanok. De, azt hiszem, szavak nélkül is érteni, érezni lehet, hogy mit jelentett számunkra ez a négy közös év: mindent, aminek azt az elején elképzeltük, és annál is többet.

*Szabó Sára,
XII. A osztályos tanuló*